

JULIE KLASSEN

A woman in a white dress and a long blue cape is walking on a sandy beach. She is looking down and to her right. In the background, there are large, layered rock formations and a cloudy sky. The overall color palette is muted, with a lot of blues, greys, and earthy tones.

HET STRAND
VAN DE
VERLOREN SCHATTEN

ROMAN

Proloog

Oktober 1813

Noord Cornwall, Engeland

Zeedrift of zeeworp?

Volgens het dikke, oude deel van *Dr. Johnson's Dictionary* in de studeerkamer van mijn oom, is *zeedrift* wat op de zee komt aandrijven als er een schip is gezonken of wat weggegooid is, terwijl *zeeworp* goederen betreft die opzettelijk overboord zijn gegooid als een schip in gevaar is, in de hoop het te redden of in elk geval de lading te verlichten.

Bijna elke dag loop ik langs de kustlijn op zoek naar een van beide.

Ik stap, en soms spring, van steen naar getijdenpoeltje, van strand naar strandgras. Zoeken, zoeken, altijd maar zoeken, mijn blik niet gericht op de onmetelijke horizon of op het uitspannel, maar op de praktische grond aan mijn voeten. Heen en weer, van links naar rechts ga ik, over onherbergzame rotsen, schuivende zandbanken en leistenen richels zonder één enkele misstap of aarzeling.

Overall om me heen is het geluid van de zee. Geen gebulder, maar een ritme – gedruis van water, vibrerend als een snaar, een versnelde hartslag. De Atlantische Oceaan komt aanrollen, kabbelend en kletsend op stenen als een slagwerk, begeleid door het klaaglijke krijsen van zeemeeuwen.

Zelfs nu de kilte van de herfst is ingevallen, groeien stoïcijns sierlijke bloemen – paarsrood, oranje, wit – op de voor het overige kale rotsen. Schoonheid onder hardvochtige omstandigheden. Leven waar niets kon bloeien.

Kan ik dat ook van mezelf zeggen? Bloei ik, of overleef ik alleen maar?

Soms vraag ik me af hoe ik hier in Cornwall ben beland, zo ver van mijn ouderlijk huis. Ik voel me een verschoppeling, stuurloos op het getij door de dood van mijn ouders lang geleden, en vol vragen. Is er een plan in dit alles? Houdt God werkelijk mijn lot in Zijn handen, of is mijn leven een en al toevalligheid, het geheimzinnige eb en vloed van lukrake gebeurtenissen?

Ik hoor hier niet, maar hier ben ik. Aangespoeld aan deze vreemde kust met zijn vreemde manieren. Hier wordt iedereen die niet in Cornwall is geboren en getogen met achterdocht bezien en als een vreemdeling beschouwd. Ik woon nu acht van mijn drieëntwintig jaar onder hen, maar nog steeds hoor ik er niet bij... en ik betwijfel of ik ooit nog ergens thuis zal horen.

Ik sta op een rots, de wind rukt aan mijn bonnet, en ik vraag me eens te meer af: ben ik zeedrift of zeeworp? Menselijk wrakhout?

1

Afgelopen maandag heeft de brigantijn Star of Dundee schipbreuk geleden voor Padstow. Haar bemanning van vijf koppen ging in de sloepen, die al gauw omsloegen, en met droefheid moet worden gezegd dat allen verdronken.

– West Briton, november 1811

‘Laura!’ De eenentwintigjarige Eseld riep vanaf de kustweg boven het strand. ‘Mamm is boos en je moet komen. Je hebt weer iets smerigs achtergelaten in Wenna’s mooiste pan.’

Laura’s hart zonk. Hoe kon ze dat hebben vergeten? Ze riep terug: ‘Dat is een leren portemonnee die ligt te weken. Hij kan gereed worden met de juiste zorg.’

‘Voor Mamm is de enige goede portemonnee een volle portemonnee. Dat weet je. Kom nou! Ik wil niet dat ze op mij ook boos wordt.’

Laura zuchtte en pakte haar mand op. ‘Ik kom er aan.’

Toen ze over het steile voetpad naar Fern Haven liepen, zei Eseld: ‘Ik weet niet waarom je elke dag hierheen gaat. Als je nu nog goud of waardevolle spullen vond die we konden verkopen.’

Laura wees Eseld er niet op dat ze *wel* meerdere dingen had verkocht aan de handelaar in antiek en curiosa in Padstow. Ze had geen fortuin verdiend, maar wel bijgedragen aan haar levensonderhoud en ze was aan het sparen voor een reis waarvan ze droomde.

Voordat Laura iets verkocht, wachtte ze de voorgeschreven ‘jaar en een dag’ af, voor het geval de eigenaren zich kwamen melden om hun eigendom op te eisen. Eseld schudde altijd haar hoofd om die voorzorg en praatte de plaatselijke inwoners na die zeiden: ‘Wat de douane en de commiezen niet weten, deert hen niet.’

Zelfs oom Matthew, een zachtmoedige dominee, zag er niets

verkeerd in om zich toe te eigenen wat in de buurt van Fern Haven aanspoelde. ‘Het is Gods gulle gift, meisje. Het is niet zo dat we stelen,’ zei hij altijd. ‘De kisten en tonnen komen naar ons toe. Geschenken van de Schenker van alle goede gaven.’

Door de verraderlijke Trevoise Head, Stepper Point, de Doom Bar en de rotsen voor hun eigen Greenaway Beach, was schipbreuk een veel voorkomende gebeurtenis, die veel schepen en nog veel meer levens eiste. Van Trebetherick Point, vlak bij hun huis, kon Laura zelfs op de rotsen de restanten van meer dan één scheepswrak zien liggen, de houten stukken half begraven in het zand als karkassen – de ruggengraat en ribben van reusachtige vogels uit de oudheid. Veel plaatselijke woningen en bijgebouwen waren opgetrokken met geborgen scheepsspanen.

Ze bereikten Fern Haven – een gepleisterd huis van twee etages met een leien dak en dakkapellen – en passeerden het hek, dat ook gebouwd was van geborgen scheepshout, en liepen de enkele treden op naar de overdekte veranda.

‘Voeten vegen,’ vermaande Eseld. Zo klonk ze net als haar heerszuchtige moeder.

Laura gehoorzaamde en veegde het ergste zand en zeewier van haar versleten enkellaarzen.

Binnen hoorden ze stemmen.

Eselds moeder, mevrouw Bray, zei: ‘Dank u voor de vriendelijke uitnodiging, meneer Kent. Meneer Bray en ik, en juffrouw Eseld, zullen graag bij u komen eten.’

Een lage mannenstem zei iets waar haar naam in voorkwam.

‘Nee, ik denk niet dat Laura zal willen komen,’ antwoordde mevrouw Bray. ‘Ze houdt niet van familieaangelegenheden, omdat ze niet een van ons is. En ik geloof dat ze een kou onder de leden heeft. Ze kan beter thuisblijven, zeker nu het buiten koud geworden is.’

Eseld rolde met haar ogen, grijnsde schelms naar Laura en duwde met een klap de deur open. ‘We zijn thuis, lieve moeder.’ Ze knipoogde tegen Laura en stapte de bescheiden salon binnen, waar mevrouw Bray zat te praten met twee mannelijke

bezoekers: de knappe, goudblonde Treeve Kent en zijn jongere broer Perry.

‘Ah, daar hebben we Eseld,’ zei Lamorna Bray met een glimlach die snel wegstierf toen ze zich tot Laura wendde. ‘Laura, kind, je ziet er verschrikkelijk uit. Je gezicht is bijna net zo rood als je verwaaide haar. Je hebt zeker de stranden weer afgestruind?’

‘Ik... ja.’

‘Waarom moet je toch altijd buiten rondhollen? Je ziet er wild uit... je lijkt wel een boerentrien!’

Laura’s wangen werden warm, maar Treeve Kent lachte tegen haar. ‘Eigenlijk, mevrouw, vind ik dat haar ogen en teint opgefrist zijn door de buitenlucht en haar haar ziet er op z’n voordeligst uit.’

Spotte die knappe man met haar? vroeg Laura zich af. Dat moest wel.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze. ‘Ik wist niet dat we bezoek verwachtten.’

‘We zijn helaas onaangekondigd gekomen,’ antwoordde Treeve. ‘Onvergeeflijk voor een stadsmeisje, veronderstel ik?’

Laura knipperde met haar ogen. ‘Ik... zou het niet weten.’ Als kind had ze in Oxford gewoond, niet in Londen, maar de plaatselijke jeugd uit Cornwall noemde haar vaak ‘stadsmeisje’ of ‘stadse juffer’, alsof het een enorme belediging was.

Treeve wendde zich tot zijn kleinere en stillere broer. ‘Over manieren gesproken, ik weet niet of u kennisgemaakt hebt met mijn broer Perran. Ik geloof dat hij het grootste deel van de tijd dat u hier woont weg is geweest, ofwel naar de universiteit, ofwel voor praktijktraining in Guy’s Hospital.’

Guy’s Hospital, wist Laura, was een academisch ziekenhuis in Londen. Haar eigen vader had daar ook zijn praktijktraining gedaan.

‘We hebben kennisgemaakt,’ zei Laura. ‘Maar ik verwacht niet dat hij het nog weet.’

De donkerharige man glimlachte verlegen tegen haar. ‘Ja, ik herinner me u, juffrouw Laura.’

‘En mij?’ vroeg Eseld, met haar charmante krullen die haar gezicht omlijstten.

‘Natuurlijk herinner ik me u, juffrouw Eseld.’ Perry boog.

Eseld lachte tot er een kuiltje in haar wangen verscheen en maakte een kniebuiginkje.

Treeve vervolgde: ‘We kwamen om u uit te nodigen om bij ons te komen dineren. U allemaal.’

Er volgde een moment van pijnlijke stilte, gemarkeerd door het tikken van de staande klok. Mevrouw Bray zei niets, ze keek niet eens haar kant op, maar Laura zag haar ergernis in haar ijzige profiel. De vrouw dacht waarschijnlijk dat Laura deze kans zou aangrijpen om haar wensen te negeren en een avond bij de plaatselijke adel mee te maken. Maar Laura wist maar al te goed dat mevrouw Bray haar niet in de buurt van deze speciale heer wilde hebben.

Dus Laura zei: ‘Dank u, meneer Kent. Maar ik zal het genoeg moeten afslaan. Ik voel een verkoudheid aankomen en het is nogal koud weer geworden.’

Treeves ogen glinsterden veelzeggend. ‘U ziet er in mijn ogen volkomen gezond uit.’ Hij wendde zich tot zijn broer. ‘Wat zeg jij ervan, Perran? Jij bent de deskundige.’

‘Ik ken juffrouw Bra—’

‘Callaway,’ verbeterde de oudere vrouw vlug. ‘Laura is een nichtje van mijn man door zijn eerste huwelijk.’

‘O, ja. Dat is waar. Ik was het vergeten.’ Perry werd rood en schuifelde van de ene voet op de andere.

‘Geeft niet,’ suste Eseld. ‘Het is een logische vergissing. En Laura is praktisch mijn nicht, nu we al zoveel jaren samen wonen.’

Laura voelde een vage dankbaarheid in haar hart doordringen om de woorden van de jonge vrouw. *Lieve Eseld*. Ze zei het waarschijnlijk alleen om bij Treeve Kent in de gunst te komen, maar het strekte haar tot eer dat Eseld haar inderdaad altijd als een nichtje had behandeld, en niet als een onwelkom aanhangsel van de familie.

Want zoals mevrouw Bray zo fijntjes had geduid, was Laura geen echte familie. Ze was aan niemand van hen door het bloed verwant. Als Matthew Bray na de dood van haar tante en ouders niet als haar voogd had opgetreden, zou Laura helemaal alleen op de wereld zijn.

Terwijl Eseld en haar moeder zich kleedden voor het diner op Roserrow, het huis van de familie Kent, hielp Laura Wenna in de keuken. Dit was haar boetedoening voor het gebruik van de lievelingspan van de bejaarde kokkin-huishoudster om een van haar vondsten schoon te maken.

Met een gepijnigde gezichtsuitdrukking verscheen oom Matthew in de deuropening van de keuken en wenkte Laura naar zijn studeerkamer. ‘Het spijt me, meisje. Ik denk dat een avondje uit goed voor je zou zijn geweest. Je geniet veel te weinig vermaak en omgang met andere mensen.’

‘Dat geeft niet, ik vind het niet erg. Ik denk dat ik naar jufvrouw Chegwin loop om haar een bezoekje te brengen.’

Hij keek haar treurig aan. ‘De omgang met een vrouw van in de zeventig was niet wat ik in gedachten had.’

Ze reikte omhoog en trok de das van haar oom recht. Ze zag zijn zachter wordende kaaklijn, zijn lange zilvergrijze bakkebaarden en zijn vriendelijke hondenogen. Wat was hij verouderd door de jaren van verlies. Ze maakte de kraag van zijn overjas dicht en zei: ‘Kraag op. Het is een stormachtige avond.’

‘Ja, de wind trekt aan. Als ik me niet vergis, zullen we voor middernacht Tregeagle horen jammeren om zijn verloren ziel...’ Hij schraapte zijn keel. ‘Als ik in zulke dingen geloof, maar dat doe ik als geleerd man van God niet.’ Hij knipoogde. ‘Meestal.’

Hij duidde op de oude legende van de slechte man die zijn ziel had verkocht en sindsdien ronddwaalde langs de kust en het veenmoeras, terwijl hij zijn lot beweende. Als het op z'n hardst stormde, klonk het huilen inderdaad bijna menselijk en spookachtig. Cornwall was vol van zulke mythen, had Laura

geleerd, hoewel de felle stormen en het enorme noodweer maar al te echt waren.

‘Als mevrouw Bray haar hart niet had gezet op een verbintenis tussen Eseld en meneer Kent, zou ik me excuseren,’ vervolgde hij, ‘maar ze wil er niet van horen om niet te gaan. Ik hoop maar dat we er geen spijt van krijgen.’

‘Wees voorzichtig,’ drong Laura aan. Oom Matthew was de enige die ze nog overhad die op familie leek, en ze wilde hem niet ook nog kwijtraken.

‘Dat zullen we zijn.’ Hij klopte op haar hand en reikte naar zijn hoed. Toen draaide hij zich weer naar haar toe. ‘Als je vanavond naar buiten gaat, neem Wenna of Newlyn dan mee. Ik vind het een akelig idee als je op een avond als deze alleen in het donker bent. Het is niet veilig.’

‘Ik kan juffrouw Chegwins huisje hiervandaan zien,’ protesteerde Laura.

‘Alsjeblieft. Doe het voor mij, goed?’

‘Goed, maar dan zal het Newlyn moeten zijn, want Wenna durf ik het niet te vragen. Ze is nog steeds boos over haar pan.’

‘Wenna is altijd wel ergens boos om.’ Hij grinnikte. ‘Het is maar goed dat ze zo voortreffelijk kan koken.’

Laura liet zichzelf binnen in het nabijgelegen Brea Cottage zoals ze altijd deed. Lang geleden had de buurvrouw erop gestaan dat ze bij haar deed alsof ze thuis was. Bovendien zou juffrouw Chegwin haar misschien niet horen kloppen boven de huilende wind uit.

De kleine, onaantrekkelijke Newlyn nam resoluut plaats op het bankje op de lege veranda en weigerde verder te gaan.

‘Je mag best binnenkomen, hoor,’ zei Laura. ‘Ze bijt niet.’

‘Nee, maar Jago misschien wel.’ Het zeventien jaar oude dienstmeisje rilde.

‘Rare. Hij is onschuldig.’

‘Maar toch wacht ik hier.’

‘Jij je zin.’

Laura betrad de knusse zitkamer en de oude vrouw keek blij op.

‘Goedenavond, mijn schat. Hoe gaat het met je?’

‘Goed, *Mamm-wynn*.’ Laura noemde haar uit liefde en respect grootmoeder, want ze wist dat het haar goed deed.

Mary Chegwin glimlachte, de lijnen van haar gerimpelde gezicht verzachtten onder de stralenkrans van haar witte haar. ‘*Meur ras*, kind. En wat brengt jou naar buiten op zo’n barre avond?’

‘Bij u op bezoek gaan. De anderen zijn naar Roserrow.’ Ze keek rond in de bescheiden zitkamer. ‘Waar is Jago?’

‘Buiten op zoek naar brandhout.’ Bomen waren schaars in het gebied en brandhout duur.

‘O.’ Laura ging bij het smeulende vuur zitten en hield haar cape strak om zich heen.

De vrouw sloeg haar gade. ‘En had jij geen zin om naar Roserrow te gaan?’

‘Ik... ging liever naar u.’

De blauwe ogen, nog steeds scherp, glinsterden veelzeggend, maar ze drong niet aan.

‘Ik heb iets voor u meegebracht.’ Laura strekte haar hand uit.

‘Wat is het?’

‘Een muntenportemonnee. Ziet u het borduursel daar?’

De oude vrouw tuurde. ‘Mooi. Had ik nu maar een duit om erin te stoppen!’ Mary giechelde meisjesachtig. ‘Heb je hem vandaag gevonden?’

‘Nee. Die is nog nat. Deze heb ik een jaar en een dag geleden gevonden.’

Mary schonk haar een scheve grijns. ‘Je zult minder veeleisend moeten worden als je ooit een Cornwalls meisje wilt zijn.’

‘Als ik dat nu nog niet ben, zal ik het nooit worden.’

‘Tja, er zijn ergere dingen, al kan ik er op dit moment geen een bedenken.’ Weer lachte ze kakelend.

‘Ik heb ook cake voor u meegebracht.’ Laura overhandigde haar een in een servet gewikkeld pakketje.

Mary zette grote ogen op. ‘Heeft Wenna cake voor me meegegeven?’

‘Nee, ik heb mijn stuk voor u bewaard.’

‘Ik kan jouw cake niet opeten.’

‘Natuurlijk wel. U houdt er meer van dan ik. Maar het kost u iets.’

Mary trok haar springerige wenkbrauwen op. ‘O?’

‘Nog een verhaal.’

De blauwe ogen twinkelden. ‘Ik heb je al verteld over de vloek van de zeemeermin, maar heb ik je verteld over de jaloerse feeën?’

Laura schudde gretig haar hoofd.

De oude vrouw nam een hapje van de cake en begon het verhaal. ‘Op een avond rond de volle maan van eind september zag de kapitein van een schoener met de naam Sprite lichtjes dansen op het water en volgde die naar zijn dood. Zie je, die ondeugende feetjes waren jaloers op het mooie boegbeeld van het schip, dus ze verzamelden een grote pot vol glimwormen om de nietsvermoedende zeelieden naar de Doom Bar te lokken. Toen het ochtend werd, waren de zeelieden verdronken en van het schip was alleen het boegbeeld nog over, beschadigd door de rotsen en niet langer mooi. Het staat nu op het graf van al die omgekomenen van de verdoemde Sprite.’

Toen Mary uitverteld was, vroeg Laura: ‘Is er iets van waar?’

‘Natuurlijk! Heb je het graf niet gezien langs de kust?’

Laura had het gezien. Maar zoals de meeste van Mary’s verhalen, was een royale dosis fantasie tussen de feiten verweven.

Laura stond op en zette de ketel op het vuur. Een paar minuten later waren ze verkwikt door de thee en de gedeelde cake en Laura drong aan: ‘Nog eentje?’

Mary glimlachte. ‘Wat zal het dit keer zijn? Smokkelaars? Piraten? Schipbreuken?’

Laura knikte. ‘Ja, graag. Alle drie.’

Buiten trok de wind almaar harder aan en Mary begon aan een nieuw verhaal.

‘Op een avond werd een grote driemaster onder Trevoze Head gedreven. Haar lading was een voorraad oorlogsmateriaal: musketten, bajonetten, pieken en dergelijke. Alle bemanningsleden gingen verloren, behalve drie mannen. Het was onbekend uit welk land ze kwamen.’ Mary boog zich dicht naar haar toe en dempte haar stem tot een onheilspellende toon. ‘Het waren zogezezd piraten en –’

De achterdeur vloog open en Laura schrok op. Jago kwam binnen met een lading drijfhout in zijn armen.

‘*Meur ras*, Jago,’ zei Mary. ‘Doe de deur meteen maar dicht, alsjeblieft. Het miezert. Ik voel de vochtigheid hiervandaan.’

De lange, breedgeschouderde jongeman liet het hout vallen bij de haard en liep naar de keuken terug om de deur dicht te doen.

Toen hij terugkwam, bukte hij om het vuur weer op te rakelen.

‘Zeg eens goedenavond tegen onze vriendin Laura,’ zei Mary hem voor.

De grote man met vooruitstekende kaken en voorhoofd keek verlegen haar kant op. ‘Avond, onze Laura.’

Sommige mensen zeiden dat Jago verwant moest zijn aan de reuzen uit Cornwall van vroeger. Sommige mensen, zoals Newlyn, waren bang voor hem vanwege zijn formaat. Anderen maakten hem belachelijk, omdat ze ervan uitgingen dat hij traag van geest was omdat hij zelden sprak, behalve tegen vrienden. Maar Laura wist dat hij een zachtmoedig, zorgzaam mens was.

Ze glimlachte tegen hem. ‘Goedenavond, Jago.’

‘Je avondeten staat op het fornuis,’ voegde Mary eraan toe.

Hij knikte en ging weg, met gebogen hoofd om het niet te stoten tegen de balken.

‘Het spijt me,’ zei Laura. ‘Heb ik jullie gestoord bij de maaltijd?’

‘Helemaal niet. Ik heb gegeten terwijl Jago eropuit ging om hout te sprokkelen. Hij deed er langer over dan anders om genoeg hout te vinden voor de nacht.’ Ze trok haar sjaal dicht om zich heen. ‘Het wordt dit jaar een lange winter. Ik ben dankbaar voor Jago.’

Jago, wist Laura, was geen biologische zoon van juffrouw Chegwin. Mary had vele jaren als vroedvrouw gewerkt, was nooit getrouwd en had geen eigen kinderen gekregen. Ze had de jongen als baby gevonden, achtergelaten op het kerkhof.

Ze had een keer uitgelegd: ‘Ik weet niet waarom zijn moeder hem heeft achtergelaten. Misschien was ze simpelweg ongetrouwd en angstig. Dokter Dawe zei dat het tijdverspilling was, dat de jongen te klein en te zwak was om in leven te blijven, laat staan groot en sterk te worden. En hoe innig geniet ik er nu van om ’s zondags in de kerk pronkend met mijn heel lange, flinke jongen langs hem heen te lopen.’

In de keuken werd het schrapen van een vork over een bord gevolgd door een feestelijk deuntje: Jago die op zijn draailier speelde. De muziek bracht Laura terug in het heden. De wind deed de ruiten nu rinkelen en het water droop over het glas.

Ze stond op. ‘Mogen we het verhaal een andere keer afmaken? Newlyn en ik kunnen beter gaan voordat het nog harder gaat regenen.’

Mary knikte. ‘*Meur ras* voor het bezoek en de cake. *Nos dha*.’

‘*Nos dha*,’ zei Laura, de uitdrukking voor *welgerusten*. Ze verstond Cornisch beter dan ze het sprak, maar allebei heel weinig.

Toen Newlyn en zij weggingen, trok Laura de randen van haar cape dicht tegen de bijtende wind. Newlyn hield mopperend haar bonnet vast. De wind kermde zijn spookachtige jammerklacht en Laura rilde niet alleen van de kou.

‘Het is Tregeagle, juffrouw, ik weet het zeker!’ riep Newlyn uit. ‘We zijn verdoemd.’

‘We zijn niet verdoemd,’ stelde Laura haar gerust, hoewel een schip op open water dat wel zou kunnen zijn. Zo te horen was een gevreesde noordwesterstorm op komen zetten.

In de verte knalde in het donker een kanon en een stem riep: ‘Schip, ho!’

Newlyn pakte Laura’s hand. ‘Dat is mijn pa.’

In een storm gebeurde het vaak dat schepen in nood op zoek naar beschutting de haven van Padstow binnen wilden varen. Veel werden op het strand van de Doom Bar geworpen, waar meedogenloze golven het schip deden zinken of op Greenaway Rocks smeten om tot brandhout te worden gebeukt.

Laura snelde naar Trebetherick Point, Newlyn volgde onwillig. Vanaf het uitkijkpunt speurde Laura het kolkende water beneden af. Een donkere vorm was vaag afgetekend tegen de rotsen. Het was moeilijk te zien in de mist, maar het leek een schip dat stampte in de golven.

Laura kreeg een knoop in haar maag en haar hart begon te bonzen door een combinatie van angst en vastberadenheid. ‘Kom. We gaan naar beneden naar het strand.’

‘Weet u het zeker, juffrouw? Ik denk niet dat uw oom –’

‘Ik weet het zeker. Kom mee.’

Laura ging op weg over het smalle pad, ze gleed uit op het natte zand en struikelde over een konijnenberg, maar slaagde erin niet te vallen.

Er waren nog meer mensen op het strand, die zich verzameld hadden om te wachten. Om te kijken. Te hopen.

Hier hadden ze beter zicht. Zwak maanlicht drong nu door de regenachtige duisternis en het schip werd verlicht door de bliksem die de lucht open deed barsten. Een paar honderd meter uit de kust verging een schip. Het slingerde heen en weer en helde te ver naar een kant. Het was op de rotsen beland en als het er niet gauw af werd getild, zouden de golven het aan stukken beuken. Daar was Laura eerder getuige van geweest.

Toen ze vlakbij een potige visser zagen, rende Newlyn naar hem toe en klemde zijn arm vast. ‘O, pa!’

‘Kalm aan, meisje!’

De meeste mannen uit het dorp waren visser zoals meneer Dyer, of botenbouwer, of werkzaam als bemanningslid op sloe-

pen die vaartuigen die handel dreven in Padstow in- en uitlaadden. Anderen werkten in de plaatselijke lei- en loodmijnen.

Terwijl Laura toekeek, hesen kleine mannenfiguren aan dek van het schip kisten en tonnen overboord. Een pezige jongeling klom in het tuig om aan het oprukkende water te ontsnappen, maar het schip werd geraakt door een reusachtige golf die hem uit de zeilen in de zee spoelde. Hij kwam niet meer boven. Had de bemanning hun boten al laten zakken of had de zee die losgescheurd? Konden ze niet op de een of andere manier ontsnappen? Laura kende weinig mensen die konden zwemmen, maar zelfs als de zeelieden dat konden, zouden ze waarschijnlijk door de golven op de rotsen worden verpletterd voordat ze aan land waren.

‘Lieve God, help hen,’ riep Laura. Kon ze maar iets doen. Kon iemand maar iets doen.

Hun gemeente had geen reddingapparatuur of officiële reddingsboot. Maar vaak opereerden Cornische, snelle sloepen bemand door ervaren loodsen als reddingsboot. Door hun formaat konden ze in gevaarlijke inhammen manoeuvreren om slachtoffers te bereiken. Waarom hadden er vanavond geen loodsen gereageerd? Ja, het was een groot risico om uit te varen in ruwe zee. Velen hadden in het verleden hun moed met de dood moeten bekopen. Hadden ze het geschreeuw niet gehoord? Het scheepskanon dat aangaf dat het schip in nood verkeerde?

Alsof hij Laura’s gedachten kon lezen, keek John Dyer rond. ‘Waar blijven die verdraaide loodsen?’ Hij riep tegen een groepje rondhangende mannen: ‘Kom op, jongens – laten we proberen bij ze te komen.’

‘Pa, nee,’ smeekte Newlyn. ‘Het is te gevaarlijk.’

De gespierde man maakte zich los uit de greep van zijn angstige dochter. ‘Iemand moet het proberen.’

De meeste mannen hielden zich op de achtergrond, maar drie dappere zielen klommen in Dyers boot en namen de roeispanten op.

Laura dacht aan haar eigen vader – die in een schip de zee

op was gegaan en nooit meer teruggekomen – en pakte Newlyn's hand.

De mannen roeiden hard, maar de beukende branding dreef hen terug. Twintig meter verder werd de boot door een golf omgewipt alsof het speelgoed was.

‘Pa!’ schreeuwde Newlyn en ze kneep hard in Laura's vingers.

De mannen verdwenen onder de boot, onder de golven. Laura hield haar adem in en bad. Een voor een kwamen de hoofden weer boven water, worstelend om hun mond boven water te houden en naar de kust terug te keren. Andere mannen op het strand, sterker gemotiveerd om hun eigen mensen te helpen dan een paar onbekende zeelieden, grepen een touw en de dappersten onder hen klotsten de branding in om de worstelende mannen te helpen. Gelukkig haalden alle vier de redders de kust, vermoeid en bont en blauw, maar levend. De boot echter, had schade geleden.

‘Hoe moet pa nu vissen?’ jammerde Newlyn. ‘Om de kleintjes te onderhouden? Om te leven?’

Meer mensen verzamelden zich op het strand, met lampen of fakkels in de hand, anderen met pikhouwelen. Laura bekeek de door fakkels verlichte gezichten, hoorde het stampen van voeten tegen de kou, en zag het gretig handen wrijven.

De eerste weggeworpen ton dreef naar de kust en de mensen wierpen zich erop, drongen eromheen als mieren op gemorste honing. De ene kist na de andere werd open gewrikt. Ze vonden schatten als gezouten vis, een kist met vijgen en een kist met sinaasappelen, toen een vat wijn. Mensen deden uitroepen en schreeuwden naar hun burens, sommigen bedienden zichzelf ter plekke van de wijn, anderen vulden hun zakken met vruchten en vis. Het tafereel nam de sfeer aan van een macaber dorpsfeest.

In de uitgelaten menigte ving Laura een glimp op van de goudblonde Treeve Kent. Wat deed hij daar?

Hij wilde zich afwenden, maar toen hij begreep dat ze hem gezien had, kwam hij aanlopen en zei guitig: ‘Thuis met een koutje, zie ik.’

‘Dineren met de familie van mijn oom, zie ik,’ gaf ze hem terug.

Hij grijnsde. ‘Het werd een saaie avond zonder jou. Ik... ging uit om een biertje te drinken, hoorde het kanon en kwam kijken wat er aan de hand was.’ Het viel haar op dat hij haar blik vermeed toen hij deze verklaring aflegde.

‘Hoelang duurt het nog voordat de scheepsagent komt?’ vroeg ze.

‘Korter dan iemand van ons zou willen, denk ik.’

‘Jij ook?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Waarom niet?’

Laura hield haar mond en richtte haar aandacht weer op het zinkende schip.

Nadat ze de pezige jongen overboord hadden zien slaan en verdrinken, was de rest van de bemanning kennelijk aan boord gebleven. Ze telde negen of tien mannen en een jongen, schreeuwend om hulp. Een nieuwe golf sloeg over het dek en er vielen meer mannen in zee. Een van de twee masten van de brigantijn viel en toen die naar de kust dreef, zag Laura dat een man er met één arm aan hing. De andere had hij om een kameraad geslagen, wiens hoofd hij boven water probeerde te houden. Een nieuwe golf sloeg over hen heen en beide mannen gingen onder. De fokkenmast dook een paar meter verder op en kwam gevaarlijk dicht bij een van de mannen in het ondiepe water.

Een wanhopige hand verscheen boven water en zonk weer.

‘Hij is nu dichtbij, jongens. Laten we hem pakken!’ riep Newlyn’s vader. Hij bond het touw om zijn middel en beende dapper het water in, terwijl de anderen het touw vasthielden. Meneer Dyer rekte zich uit zo ver als hij kon, greep de man bij zijn kraag en sleurde hem naar de kust. Ze werden allebei onder water geslagen door een binnenkomende ton, maar vrienden schoten John te hulp en ten slotte vielen beide mannen op het zand.

Meneer Dyer rolde hijgend op zijn rug. Newlyn knielde naast hem neer. De andere man lag roerloos.

Tom Parsons – een beruchte stranddief en smokkelaar – kwam met grote stappen over het strand naar hen toe lopen. Zijn roodblonde haar stak in ongekamde krullen onder zijn pet uit. Hij had vervaagde sproeten en diepe fronsrimpels tussen zijn wenkbrauwen. Als kind moest hij een schatje zijn geweest, maar als man van vijftig bezorgde hij Laura kippenvel.

Toen hij de roerloze man zag liggen, gaf Tom hem een onverschillig schopje met zijn laars en mompelde: ‘Mooi zo.’

Laura keek hulpzoekend rond. Was dokter Dawe maar niet op bezoek gegaan bij zijn zuster...

‘Rol hem om,’ zei ze.

Meneer Dyer was te moe om in beweging te komen en niemand leek bereid Tom Parsons boos te maken door in actie te komen.

‘Help!’ Laura bukte en probeerde de man zelf om te draaien. Een man vol water was nog zwaarder dan hij eruitzag.

‘Laat hem liggen,’ commandeerde Tom.

Ze keek op en zag de stranddief boven zich opdoemen, met een knuppel in de hand.

Wat een afschuwelijke gedachte dat iemand een hulpeloos persoon zou slaan! Terechte verontwaardiging gaf Laura moed. ‘Nee, laat *jij* hem liggen.’

Vroeger hadden mensen het recht om de lading op te eisen van een ‘dood’ wrak, zonder overlevenden, maar dertig jaar geleden was de wet veranderd. Nu dienden aangespoelde goederen te worden overgedragen aan de rechtmatige eigenaars of aan het hertogdom. Toch hielden veel mensen in landelijk gebied vast aan de oude wetten, vooral als hun gezinnen honger leden, of erger, als er winst te behalen viel. De straf voor stranddiefstal varieerde van boetes tot de doodstraf, maar daders werden zelden gepakt en veroordeeld.

Laura duwde uit alle macht, rolde de man op zijn zij en toen op zijn buik. Een grote hoeveelheid zout water kwam uit zijn mond en er verscheen een sprankje leven.

Toms stem bleef dodelijk kalm. ‘Achteruit, juffrouw.’

Met een waakzaam oog op de knuppel boog ze zich beschermend over de man heen. 'Nee.'

Hij hief de korte, zware knuppel.

Treeve Kent stapte tussen hen in. 'Alles in orde, juffrouw Callaway? Ah. Goedenavond, Tom.'

Parsons bevroor. 'Wat doe jij hier, Kent?'

Treeve schonk hem een gespannen glimlach. 'Hetzelfde als jij, denk ik.'

'Dat betwijfel ik. Dit zijn jouw zaken niet.'

Het schipbreukslachtoffer zoog een waterige ademhaling naar binnen en stak een hand uit, klauwend in het zand.

'Newlyn!' riep Laura. 'Ga vlug Jago halen en zeg tegen juffrouw Chegwin dat ze naar mijn huis moet komen.'

'Maar –'

'Nu!'

Laura had zelden zo'n autoritaire toon tegen iemand aangeslagen, maar nu kon ze niet anders; ze moest zich laten gelden als mevrouw boven het timide dienstmeisje. Ze zou deze hulpeloze man geen moment langer dan nodig op het strand laten liggen. Tenzij ze iets deed, zou het slachtoffer niet lang meer leven, blootgesteld aan de ruwe Atlantische Oceaan en de koude avondlucht, laat staan Tom Parsons' knuppel.

Of het te danken was aan het feit dat ze niet van de zijde van de gevallen man week of door de aanwezigheid van iemand uit een van de vooraanstaande families van de gemeente, maar ineens veranderde er iets. Tom Parsons week achteruit en richtte zijn aandacht op de tonnen, vaten en kisten, ongetwijfeld vastbesloten te redden wat hij kon voordat de vertegenwoordiger van het hertogdom of een douanebeambte verscheen.

Korte tijd later kwam Jago aansjokken over het strand. Hij trok enkele nieuwsgierige of afkeurende blikken van de mensen die hij passeerde. Gelukkig werden de meesten te zeer in beslaggenomen door het doorzoeken van kisten of de zakken van verdronken mannen om veel aandacht aan hem te besteden.

'Jago, draag hem naar Fern Haven, alsjeblieft.'

De grote man knikte, zonk op zijn knieën en pakte de overlevende op alsof het een kind was.

Laura volgde Jago over het strand en draaide zich om naar Treeve. ‘Dokter Dawe is naar zijn zuster gegaan. Vraag je broer zo snel als hij kan te komen.’

‘Denk je dat Perran kan helpen?’ Hij trok verrast zijn wenkbrauwen op. ‘Ach, dat kan vast wel. Al had ik liever dat je mij vroeg om te komen.’

‘Ben jij dokter?’

‘Nee. Maar als je me wilt, hoef je het maar te vragen.’ De knappe man deed een stap naar haar toe, een schalkse glans in zijn ogen. ‘Ik sta tot je beschikking.’

Laura aarzelde. Treeve flirtte wel met haar, maar ze kon zich niet voorstellen dat zijn bedoelingen serieus waren.

Ze keek hem recht in de ogen. ‘Op de een of andere manier betwijfel ik dat,’ wierp ze tegen en ze snelde weg van het strand.

‘Ik hoor hier niet, maar hier ben ik. Aangespoeld aan deze vreemde kust met zijn vreemde manieren...’

Laura Callaway loopt dagelijks langs de kust van Cornwall, die berucht is vanwege de vele scheepswrakken. Ze zoekt naar het verhaal achter de kostbare spullen die aanspoelen en doet haar best om ze terug te bezorgen bij de rechtmatige eigenaars. Zelf voelt ze zich ook een schipbreukeling, sinds ze door de dood van haar ouders gedwongen was om bij haar kille familie te gaan wonen.

Op een dag vindt ze op het strand een gewonde man. Ze verzorgt hem en ontdekt een wond die van een mes afkomstig lijkt. Hij spreekt keurig Engels, maar met een vreemd accent. Wie is hij? Als er nieuwe aanwijzingen aanspoelen, weet Laura niet meer of ze er wel goed aan heeft gedaan om hem in huis te nemen. Maar ondertussen groeit de aantrekkingskracht tussen hen...

De historische romans van Julie Klassen spelen zich af in negentiende-eeuws Engeland en zitten boordevol mysterie, intrige en romantiek. Met drie van haar romans won ze een Christy Award, de meest prestigieuze prijs binnen christelijke fictie.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 3035 8

9 789029 730358

NUR 342